

We gingen verder, zonder vader of thuisland. We voelden ons niet alleen ellendig, we waren zelf ellende. We gingen bijna dood van de dorst. Onze kracht was volledig weggeëbd. We liepen langzamer. Zelfs toen we andere medereizigers tegenkwamen, keken we niet naar hen om. Waarom zouden we?

Er was geen energie om te praten, geen energie om om te kijken. We gingen gewoon door met lopen. We zagen een enorme schuur en renden er meteen naartoe. We stormden naar binnen om water te zoeken tussen de muren. Alleen water! Ons ambitieniveau was drastisch verminderd. We hadden ons doel, het treinstation bereiken, opgegeven. We beseften dat we water moesten drinken, anders was het afgelopen! We kwamen teleurgesteld uit de schuur. Onze tred was langzaam. We wisselden geen woord. Het lichaam stuurde signalen naar mijn geest, zoals geluiden van een mobiele telefoon die waarschuwen dat de batterij bijna leeg is en de telefoon uit gaat vallen. Dit zou plotsklaps gaan. Een van ons zou flauwvallen, zonder waarschuwing. De zon was meedogenloos en de dorst maakte het nog erger.

We passeerden de ingang van een nieuwe boerderij en zagen een andere schuur, maar deze lag niet aan de hoofdweg. Ik gebaarde ernaartoe te gaan. Halverwege zagen we een kleine auto uit de schuur komen en onze kant op rijden. Ik knielde neer en stak mijn armen in de lucht als Jezus, niet uit aanbidding, maar uit wanhoop! De man stopte. Hij sprak geen Engels en dat hoefde ik zelf ook niet te doen. Onze gezichtsuitdrukkingen maakten hem duidelijk wie we waren en wat we wilden en we begonnen met de onderhandelingen.

Ik vroeg hem: "Station?"

Hij antwoordde mij: "Geld!" Hij vroeg me om negentig euro; dat was dertig euro per persoon voor ons. Ik vertelde hem dat we maar heel weinig geld hadden en haalde een paar briefjes van vijf euro tevoorschijn en stopte de rest van het geld in mijn strakke broekzak. Ik had maar honderd euro bij me. We kwamen met hem overeen hem zestig euro te geven. Toen we instapten, vroeg ik mijn vrienden om elk tien euro te geven en ik gaf hem dertig euro. Ik verontschuldigde me bij hem. Hij glimlachte en zei niets.

die later een vriendin van me werd – op mij wierp. Ze vroeg me: “Wat heb je gestudeerd in je eigen land?”

Ik vertelde haar, dat ik scheikunde en natuurkunde had gestudeerd aan de universiteit.

Ze zei: “Oh, mijn god! Wacht even.” Ze ging weg, terwijl ik in de kamer wachtte, alleen en bezorgd. Een paar minuten leken uren te duren en toen kwam ze terug, gevolgd door een man met een verzorgd uiterlijk, van gemiddeld postuur, gekleed in een pak en das en ook hij leek bezorgd. Hij begroette me en vroeg: “Waar komt u vandaan?”

Ik vertelde hem dat ik uit Egypte kwam.

Hij vervolgde: “Wat wilt u, meneer?”

Ik zei tegen hem: “Ik wil studeren, meneer. Ik ben hier voor een beter leven en ik weet zeker dat een beter leven alleen verkregen kan worden door te studeren.”

Ik zag dat zijn gezichtsuitdrukking veranderde van bezorgdheid naar medeleven en hij keek me ook liefdevol aan.

Hij vervolgde: “Mijn collega vertelde me dat u scheikunde en natuurkunde hebt gestudeerd aan de universiteit. Is dat waar?”

Ik antwoordde hem: “Ja, dat is waar, meneer.”

Hij zei tegen me: “Sinds ik in dit vak werk, ben ik altijd heel zorgvuldig geweest in het toepassen van de regels en ik heb ze nooit overtreden. Daarom ben ik hier directeur geworden, maar ik voel dat ik deze keer de regels moet overtreden en een professionele fout moet maken, anders zal ik spijt hebben tot aan mijn dood.”

De overweldigende emoties die ik op dat moment voelde, kan ik niet beschrijven.

Een directeur die met de regels, waaraan hij zijn hele werkzame leven heeft vastgehouden, breekt om menselijke redenen en een secretaresse die bijna huilde vanwege de situatie. Voor mij voelde het alsof de pracht van dat moment sterker was dan al het lijden dat ik had doorstaan.

Op dat moment voelde het voor mij goed; ik had het juiste gedaan om mijn leven op het spel te zetten door naar Italië te komen. Italië was voor mij niet

die het hadden gekozen, waren openminded over andere culturen en hadden een liefde voor kennis. Dus ze waren meer verwant aan de buitenlanders dan aan de Italianen. We discussieerden veel en ruzieden, wanneer we spraken over kolonialisme. Wanneer we ruzie maakten, zag ik een glimlach op het gezicht van de professor, omdat hij voelde dat hij iets in ons bewoog. Hij werd geholpen door een student en een vriend van hem, de voormalig minister van Buitenlandse Zaken van Ethiopië en voormalig ambassadeur van Ethiopië in Italië.

Op een keer riep de professor luid dat er een symposium was over het Algerijns-Marokkaans conflict, voor wie erheen wilde gaan. Toen riep hij mij. Ik ging naar hem toe en hij gaf me een uitnodiging om een van de symposia bij te wonen die in een zaal van de Senaat zouden worden gehouden. Het zou ter gelegenheid zijn van de publicatie van een boek van de ambassadeurs over de heerschappij van de Moslimbroederschap in Egypte. Mijn ogen glinsterden en ik keerde terug naar mijn plek. Toen een studiegenoot me vroeg naar deze uitnodiging, antwoordde ik haar niet, omdat ik er zo mee in de wolken was. De hele tijd dacht ik na over deze geweldige kans en maakte ik de vergelijking tussen mijn situatie toen ik in Italië aankwam en nu. Het was geen lange tijd – vier jaar en een paar maanden –, maar het voelde alsof ik in de tussentijd een heel leven had geleefd. Ik kwam uit de zee als een skelet en hier ging ik vastberaden op mijn doel af.

Het was vereist om naar de conferentie te gaan in formele kledij, zoals in de uitnodiging stond. Ik ging naar een kledingwinkel dicht bij mijn werk, die klassieke kleding verkocht. Ik kocht een pak, een overhemd en een donkerblauwe stropdas. Het leek erop dat het meisje dat me hielp, me leuk vond, want ze vroeg me om af en toe langs te komen, wat ik deed.

Ik keek uit naar deze dag en was vastbesloten om de gelegenheid optimaal te benutten. Ik vertelde mijn professor dat hij me voor het Senaatsgebouw moest ontmoeten, zodat we samen naar binnen konden gaan.

Ik kwam op de afgesproken tijd aan en ontmoette mijn professor voor het gebouw. Hij prees mijn elegantie, voordat we samen naar binnen gingen. Ik merkte dat iedereen hem kende en ik stond naast hem, rustig en